

sådan en argumentation, som man plejer at tage i brug.

Så havde hr. Stavad det synspunkt, at der nok ikke ville være juridiske indsigelser fra eksperternes side, for så ville de for længst have ligget på hr. Stavads bord. Det er jo meget tungt stof, det ved hr. Stavad også, og ansvarlige juridiske forskere tager sig grundig og god tid til at analysere så alvorlig en problemstilling som denne her, og derfor vil disse indlæg selvfølgelig komme.

Jeg kan da gøre opmærksom på, at professor Hjalte Rasmussen f.eks. har offentliggjort en analyse omkring miljøgarantien, den reviderede miljøgaranti i Amsterdamtraktaten, en analyse, som bl.a. underbygger det synspunkt, vi andre har haft hele vejen igennem, nemlig at folketingsflertallets officielle bedømmelse af miljøgarantien og juraen i miljøgarantien hele vejen igennem har været båret af en overoptimistisk tro på, hvad den kunne bruges til, og ikke har turdet se realiteterne i øjnene. Og der vil komme flere sådanne juridiske indlæg på de forskellige områder i Amsterdamtraktaten; det er jeg ikke i tvivl om. Så jeg kan ikke rigtig se, at det skulle være nogen indvending imod vores forslag.

Så stillede jeg hr. Stavad et spørgsmål, som han ikke besvarede, nemlig: Er det ikke sådan, at når regeringen har fremlagt en bestemt holdning ved Østre Landsret og regeringen igen fremfører den holdning til Maastrichttraktaten i højesteretssagen, som er under behandling, så søger regeringen og Justitsministeriets Lovafdeling naturligvis for, at det, der kommer til at stå i den redegørelse, som Folketinget får om det juridiske forhold, kommer til at svare til det, som statsministerens advokat siger i retssalen?

Jeg vil godt spørge hr. Stavad, om det ikke vil være overordentlig mærkeligt, hvis regeringen sagde det ene hende i Højesteret og skrev det andet til Folketinget. Det gør man naturligvis ikke, og derfor vidste vi på forhånd, at det, som står i regeringens redegørelse, er nøje kalkuleret af efter det, som ligger i Østre Landsrets dom.

Nu er vi jo mange, som håber, at Højesteret grundlæggende vil ændre på Østre Landsrets dom. Vi ved jo også, at Højesteret har bestemt, at man nu skal have en gennemgang af sagens akter. Man skal nu i Højesteret foretage en egentlig bedømmelse af de sager, der kan bruges til at belyse, om man har overtrådt grundloven eller ej. Det nægtede Østre Landsret at beskæftige sig med. Og dette indsnævrede

grundlag, som Østre Landsret behandlede sagen på, er det samme indsnævrede grundlag, som pr. definition genfindes i regeringens redegørelse. Sådan er disse ting jo. Derfor duer den redegørelse ikke.

Så blev der spurgt om – det var hr. Kent Kirk – hvorfor vi så ikke har påpeget konkrete mangler i regeringens redegørelse. Jamen det har vi så sandelig også. Det har vi allerede gjort i bemærkningerne til forslaget, hvor vi har påpeget nogle af de grundlæggende ting, bl.a. omkring bedømmelsen af den såkaldte gummiparagraf, artikel 235, og hr. Thulesen Dahl nævnte tre punkter for lidt siden.

Jeg kan også nævne flere, f.eks. artikel K 4 i den ny traktat, som giver EU mulighed for at fastsætte regler om fremmed politisk virksomhed på dansk område. Helt uden begrænsning giver EU adgang til at fastsætte regler om fremmed politisk adgang til dansk territorium. Det er helt klart noget, som grundloven ikke tillader, men det bortforklares i regeringens redegørelse.

Eller hvad med et sådant problem, at Amsterdamtraktaten betyder, at EU bliver sin egen overdommer i spørgsmålet om, hvorvidt EU-lovgivningen er i overensstemmelse med menneskerettighederne? EU's egen lovgivning kan ikke indbringes for menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, og det vil sige, at EU bliver en stat, der i modsætning til alle andre stater ikke kan indklages for menneskerettighedsdomstolen. Jamen hvad er det da for noget? Det kan da ikke være i overensstemmelse med grundloven.

Der er således en række punkter. Jeg kan ikke her under debatten gennemgå artikel for artikel – det var det, vi havde ønsket, at der skulle laves en uafhængig redegørelse om – men jeg kan sige så meget, at selv en forholdsvis hurtig gennemgang af regeringens redegørelse viser, at den er mangelfuld og fuld af huller.

Den rigtige fremgangsmåde ville efter min opfattelse være, at der skal være to betingelser opfyldt, før vi ved en tredje behandling af regeringens lovforslag om tiltrædelse af Amsterdamtraktaten kan afslutte behandlingen: For det første skal vi kende Højesterets dom, så vi ved, om Maastrichttraktaten strider mod grundloven, og vi skal også kende præmisserne for dommen. Derudover skal vi have en uvildig analyse som den her foreslået af, hvor Amsterdamtraktaten går videre end Maastrichttraktaten, for det er jo ikke en tilstrækkelig betingelse,